

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

09 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte – Vladimir Timofti,

Judecători – Victor Boico, Nadejda Toma, Anatolie Țurcan, Nicolae Craiu,

a judecat, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul adjunct-interimar al procurorului șef al Procuraturii de circumscripție Chișinău, Ciobanu Sergiu și de către avocatul Arabadji Mariana în numele inculpatului Sabirov Farobiy, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 iunie 2017, în cauza penală în privința lui

*Sabirov Farobiy XXXXX, născut
la XXXXX, originar și domiciliat în
XXXXX.*

Termenul de examinare a cauzei:

prima instanță:

de la 23.11.2015 – până la 04.07.2016

instanța de apel:

de la 27.12.2016 – până la 06.06.2017

instanța de recurs ordinar:

de la 16.05.2018 – până la 09.10.2018

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 04 iulie 2016, *recalificând acțiunile inculpatului Sabirov Farobiy din prevederile art. 27, 145 alin. (2) lit. h), i) Cod penal în prevederile art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal*, Sabirov Farobiy a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal la 6 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

2. Potrivit sentinței, prima instanță a constatat că, Sabirov Farobiy la data de 07 iulie 2015, aproximativ la ora 01:25, împreună cu o persoană în privința căreia urmărirea penală a fost disjunctă, în timp ce se aflau în custodia publică, fiind plasați în Centrul de Plasament Temporar al Străinilor al Biroului Migrație și Azil al MAI, amplasat pe str. Petricani 88,

mun. Chișinău, în baza hotărârii Judecătorei Bălți din 23 ianuarie 2015 și hotărârii Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 10 iunie 2015, având scopul de a aplica violență periculoasă pentru viața unei persoane cu funcție de răspundere, având un obiect înțepător, i-au aplicat o lovitură în regiunea gâtului polițistului Sagaidac Andrei, care se afla în serviciu, pentru a-și facilita evadarea lor din incinta Centrului de Plasament Temporar al Străinilor al Biroului Migrații și Azil al MAI, după care l-au lovit cu pumnii în regiunea feței, cauzându-i potrivit raportului de expertiză medico-legală nr. 1908/D din 27.08.2015, leziuni care se califică ca vătămare corporală medie, totodată deteriorându-i uniforma de serviciu, după care au fugit într-o direcție necunoscută.

Potrivit rechizitoriului, Sabirov Farobiy a fost pus sub învinuire în baza art. 27, 145 alin. (2) lit. h), i) Cod penal, însă pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, instanța a reținut că în drept, faptele inculpatului întrunesc elementele constitutive ale infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal, adică, amenințarea sau violența săvârșită asupra unei persoane cu funcție de răspundere sau a unei persoane care își îndeplinește datoria obștească, adică aplicarea violenței periculoase pentru viață sau sănătatea față de persoana cu funcție de răspundere.

3. Sentința din 04 iulie 2016 a fost atacată cu apeluri de către procurorul în Procuratura sectorului Rîșcani, mun. Chișinău, Pascari Anna și de către avocatul Sîrbu Violeta în numele inculpatului.

- procurorul, prin apel declarat la 14 iulie 2016, a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță, de condamnare a lui Sabirov Farobiy în baza art. 27, 145 alin. (2) lit. h), i) Cod penal, la 15 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis;

- avocatul Sîrbu Violeta în numele inculpatului, prin apel declarat la 14 iulie 2016, a solicitat casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care inculpatului să-i fie stabilită pedeapsa minimă prevăzută de norma art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal.

3.1. În argumentarea cererii depuse, procurorul a invocat următoarele:

- prima instanță greșit a recalificat acțiunile inculpatului din prevederile art. 27, 145 alin. (2) lit. h), i) Cod penal în cele ale art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal, deoarece potrivit probelor administrate la faza de urmărire penală și cercetate în ședința de judecată, s-a stabilit că inculpatul Sabirov Farobiy, a avut intenția de a lipsi de viață colaboratorul CPTS al

BMA, Sagaidac A., care se afla în exercițiul funcției, însă din motive independente de voința acestuia, acțiunea nu și-a produs efectul;

- din probele analizate rezultă că inculpatul a înfipt piulița de fier în regiunea gâtului părții vătămate, care este o regiune sensibilă la acțiuni traumatiche și respectiv dacă se acționează cu un obiect tăietor-înțepător, drept exemplu – piulița, ar fi fost posibilă adâncirea vaselor marginale și care ar fi putut să provoace urmări fatale, inclusiv decesul persoanei;

- prima instanță nu a ținut cont că inculpatul nu și-a dus intenția până la capăt, fiindcă partea vătămată a strigat, fiind auzit de celelalte persoane plasate în CPTS al BMA, care au ieșit pe coridor. Totodată, nu s-au luat în considerație nici declarațiile părții vătămate, care a menționat că Sabirov Farobiy îl înțepa cu un obiect în regiunea gâtului tot mai tare și simțea că îl străpunge, iar în momentul în care a încercat să se împotrivescă, obiectul cu care a fost atacat, s-a rupt. La fel, când victima a strigat, persoanele deținute în Centru au ieșit pe coridor, iar inculpatul împreună cu altă persoană, s-au grăbit să părăsească încăperea, fapt la care instanța nu a atras atenția.

3.2. În argumentarea cererii depuse, avocatul Sîrbu Violeta în numele inculpatului Sabirov Farobiy a invocat următoarele:

- prima instanță, la stabilirea categoriei și termenului pedepsei, urma să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia însă, fără a lua în considerație criteriile legale, i-a stabilit inculpatului Sabirov Farobiy o pedeapsă prea aspră;

- inculpatul nu a avut scopul de amenințare sau omor a victimei și a comis infracțiunea fiind influențat de Akiev R.;

- pe parcursul atacului asupra victimei, inculpatul nu a aplicat loviturile care au provocat părții vătămate vătămarile corporale constatate potrivit expertizei medico-legale. Ulterior, acesta a colaborat cu organul de urmărire penală făcând declarații, care au fost verificate la fața locului.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 iunie 2017, pronunțată integral la 04 iulie 2017, a fost respins, ca nefondat, apelul declarat de către avocat în numele lui Sabirov Farobiy și a fost admis apelul declarat de către procuror, casată sentința în partea stabilirii pedepsei și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care lui Sabirov Farobiy, recunoscut vinovat în baza art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsa de 7 ani și 6 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În rest, sentința a fost menținută.

4.1. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a reținut că la individualizarea pedepsei stabilite inculpatului, prima instanță nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, inclusiv de toate circumstanțele reale și personale, neîntemeiat aplicându-i pedeapsa cu închisoare pe un termen de 6 ani, considerând-o prea blândă, menționând că în privința inculpatului nu au fost reținute careva circumstanțe atenuante.

Astfel, ținând cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii comise, care face parte din categoria celor grave, fiind săvârșită intenționat, ce atentează la activitatea normală a persoanelor cu funcții de răspundere, instanța de apel a considerat că corectarea și reeducarea lui Sabirov Farobiy este posibilă, prin stabilirea pedepsei închisorii de 7 ani și 6 luni, pedeapsă care va contribui la atingerea scopului prevăzut de art. 2 alin. (2) Cod penal, precum și va duce la restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Totodată, instanța de apel a apreciat că argumentele avocatului inculpatului, privind aplicarea unei pedepse minime prevăzute de sancțiunea art. 349 alin. (2) Cod penal, sunt nefondate și urmează a fi respinse.

La fel, instanța de apel a conchis că vinovăția lui Sabirov Farobiy în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal a fost confirmată prin declarațiile părții vătămate Sagaidac A., a martorilor Bejenari D., Frunză N., Guzun C., Ceban L., precum și probele materiale: denunțul cet. Bejenari D., raportul de expertiză medico-legală nr. 3139 din 07.07.2015, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 07.07.2015, cu planșa fotografică, procesul-verbal de examinare a obiectului din 09.07.2015, înștiințarea 903, procesul-verbal de cercetare la fața locului din 14.07.2015, precum și celelalte probe nominalizate în decizie.

Prin urmare, instanța de apel a considerat că probele indicate nu confirmă și nu demonstrează vina lui Sabirov Farobiy în comiterea tentativei de omor imputate, deoarece atât la urmărirea penală, cât și în ședințele primei instanțe și ale celor desfășurate în apel nu au fost administrate careva probe pertinente, concludente, utile și veridice, care ar corobora între ele și ar demonstra vinovăția inculpatului în comiterea tentativei de omor, prevăzută la art. 27, 145 alin. (2) lit. h), i) Cod penal, ci demonstrează vina în baza art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal.

În acest sens, instanța de apel menționat că tentativa de omor este o infracțiune comisă cu intenție. Inculpatul Sabirov Farobiy a avut posibilitatea reală de a-l lipsi pe Sagaidac A. de viață, însă acesta a avut doar scopul evadării din centrul de plasament, or careva motiv pentru a curma viața părții vătămate nu a fost stabilit. Inculpatul nu a manifestat intenția directă de a comite omorul părții vătămate, fapt confirmat atât de către inculpat, cât și de partea vătămată în cadrul judecării cauzei.

Astfel, instanța de apel a conchis că în acțiunile inculpatului lipsesc elementele laturii subiective ale infracțiunii prevăzute de art. 145 Cod penal și anume intenția de a săvârși omorul, care se poate deduce din folosirea unor mijloace apte de a produce moartea, ținând cont de felul mijloacelor de dimensiunea acestora, locul sau regiunea corporală, unde s-au aplicat loviturile, natura relațiilor dintre făptuitor și victimă anterior comiterii infracțiunii, atitudinea făptuitorului după comiterea infracțiunii.

Referitor la obiectul comiterii infracțiunii - piulița utilizată de către inculpat, instanța a reținut că aceasta nu a fost adaptată pentru cauzarea leziunilor fatale ce ar fi dus la lipsirea de viață a lui Sagaidac A., iar în momentul aplicării și atingerii de corpul părții vătămate s-a rupt, fapt confirmat prin procesul-verbal de examinare a obiectului din 09 iulie 2015, cu planșă fotografică, din care se denotă că s-au găsit două fragmente a piuliței.

Din declarațiile inculpatului reieșea că acesta a avut doar intenția a evada din centrul de plasament, or după cum s-a constatat în privința lui Sabirov Farobiy expira termenul deținerii în centrul de plasament și acesta urma să fie extrădat în țara sa de origine, iar faptul că a atacat partea vătămată, a fost un mijloc de a-l imobiliza și a obține cheile pentru a putea evada. La fel, atât din declarațiile părții vătămate și ale martorilor, rezultă că inculpatul în timpul detenției a avut un comportament adecvat și careva incidente cu partea vătămată nu a avut.

Prin urmare, reieșind din circumstanțele infracțiunii, instanța de apel a stabilit că inculpatul a avut posibilitatea reală și toate condițiile favorabile să săvârșească omorul, în cazul în care acesta ar fi avut o astfel de intenție, deoarece partea vătămată se afla singură în odaie, pe coridor nu era nimeni, unica acțiune a inculpatului fiind imobilizarea victimei prin aplicarea în regiunea gâtului a piuliței, iar faptul dat formează convingerea că inculpatul nu a urmărit intenția de a săvârși omorul, ci a avut intenția de a obține cheile, imobilizând astfel victima, acțiune în urma căreia victima a avut de suferit fizic.

Totodată, instanța de apel a constatat că obiectul cu care a acționat inculpatul nici nu îi aparținea lui, acesta i-a fost transmis de către colegul de cameră Akiev R. care și i-a propus și organizat evadarea din centrul de plasament, pentru a-l folosi ca mijloc de acțiune la imobilizarea părții vătămate, dar nicidecum pentru a săvârși omorul acestuia, or, din declarațiile victimei reiese că alte careva acțiuni inculpatul nu a întreprins.

Astfel, instanța de apel a conchis asupra lipsei intenției inculpatului la săvârșirea tentativei la omorul unui reprezentant al autorității publice, în timpul și îndeplinirea obligațiilor de serviciu, considerând că prima instanță corect și justificat a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal.

5. Decizia instanței de apel din a fost atacată cu recursuri ordinare de către procurorul adjunct-interimar al procurorului șef al Procuraturii de circumscripție Chișinău, Ciobanu Sergiu și de către avocatul Arabadji Mariana în numele inculpatului Sabirov Farobiy.

- procurorul, prin recurs ordinar declarat la 11 iulie 2017, a solicitat casarea deciziei instanței de apel, cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel;

- avocatul Arabadji Mariana în numele inculpatului, prin recurs ordinar declarat la 17 iulie 2017 - casarea sentinței și a deciziei instanței de apel, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care în privința lui Sabirov Farobiy să fie aplicată pedeapsa minimă prevăzută de sancțiunea alin. (2) al art. 349 Cod penal.

5.1. În argumentarea recursului, procurorul a indicat că instanțele de fond și de apel nu au apreciat la justa valoare probele acuzării, adoptând în acest sens soluții neîntemeiate. Sub acest aspect, recurentul a invocat că instanțele judecătorești greșit au reîncadrat acțiunile inculpatului în baza art. 349 alin. (2) lit. a) Cod penal.

Recurentul a invocat că prin probele administrate se confirmă că părții vătămate i-a fost aplicată o lovitură cu un obiect tăietor-înțepător, în regiunea unui organ vital, urmărindu-se omorul acestuia, care nu s-a produs doar datorită faptului că obiectul cu care inculpatul Sabirov Farobiy a aplicat lovitura s-a rupt.

5.2. În argumentarea recursului, avocatul Arabadji Mariana în numele inculpatului a indicat că instanța de apel a stabilit o pedeapsă mai aspră decât prima instanță, astfel hotărârea nu cuprinde motivele pe care își întemeiază soluția, aceasta fiind una ilegală.

Astfel, deși instanța de apel a menționat că la individualizarea pedepsei a ținut cont de unele circumstanțe reale și personale, inclusiv și de

lipsa antecedentelor penale, a conchis că pedeapsa închisorii de 6 ani nu va corecta inculpatul, neindicând din care motive s-a ajuns la concluzia că corectarea acestuia va fi posibilă doar prin aplicarea anume a 7 ani și 6 luni, în situația în care circumstanțe agravante nu s-au reținut.

Recurentul a considerat că instanța de apel greșit a invocat că inculpatul nu a conștientizat gravitatea infracțiunii săvârșite și atitudinea acestuia permite aplicarea unei pedepse mai mari, deoarece inculpatul a recunoscut de la început vina, a dat declarații și nu a încercat să se eschiveze de la răspunderea penală, mai mult că din declarațiile inculpatului rezultă cert că el a conștientizat fapta săvârșită și regretă cele comise.

6. Pe cauză a fost depusă referință de către avocatul Arabadji Mariana în numele inculpatului Sabirov Farobiy, care a pledat pentru dispunerea inadmisibilității recursului ordinar declarat de către procuror, ca fiind vădit neîntemeiat.

În motivarea solicitării expuse, avocatul a invocat că recursul declarat de către procuror este formal, declarativ și constituie o transcriere a conținutului rechizitoriului, fără indicarea asupra căror motive din apel se pretinde că instanța de apel nu s-a expus și fără menționarea unei erori de drept concrete.

Suplimentar, avocatul a invocat că argumentele procurorului constituie un dezacord cu modul în care instanța de apel a apreciat probele și a constatat circumstanțele cauzei, critici care nu pot justifica admiterea recursului, or nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept.

7. Judecând recursurile ordinare declarate, în raport cu materialele dosarului și motivele invocate, Colegiul penal lărgit consideră că acestea urmează a fi respinse, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept să îl respingă, ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate.

7.1. Cu referire la recursul ordinar declarat de către procuror, Colegiul penal lărgit constată că recurentul a invocat argumente prin care implică o critică asupra modalității de apreciere a probelor, puse de către instanța de apel la baza soluției de recalificare a acțiunilor inculpatului Sabirov Farobiy și condamnării lui, critică care în opinia recurentului este justificată și impune necesitatea casării deciziei atacate. În contextul dat, Colegiul penal lărgit reține că art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală prevede o listă exhaustivă de temeiuri pentru recurs, a cărei analiză denotă faptul că

chestiunile privind aprecierea probelor nu sunt reflectate în conținutul acestui articol, astfel neconstituind un temei pentru recurs separat. În acest sens, este necesar de a menționa că potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, *instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.*

Totodată, Colegiul penal lărgit statuează că critica aprecierii probelor, care la caz comportă o solicitare de reapreciere a acestora, nu poate fi supusă analizei la etapa examinării cauzei în ordine de recurs ordinar, deoarece instanța de recurs este abilitată de a se pronunța asupra chestiunilor de drept, care constituie erori cu caracter procedural sau material, iar aprecierea probelor constituie o chestiune de fapt, ce ține de judecarea fondului cauzei, judecare care nu se înfăptuiește de către instanța de recurs. În contextul dat, Colegiul penal lărgit reiterează că instanța de recurs verifică legalitatea și temeinicia hotărârilor judecătorești atacate, exclusiv prin prisma prezenței sau absenței temeiurilor pentru recurs, prevăzute la art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

Suplimentar celor menționate, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel și-a motivat pe deplin soluția adoptată în privința vinovăției inculpaților, prin statuările expuse la pct. 4.1. al prezentei decizii, pe care instanța de recurs le însușește și care nu necesită o reiterare din motivul temeiniciei lor. În mod corespunzător, Colegiul penal lărgit conchide că temeiurile pentru recurs invocate de către recurent, prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, nu s-au confirmat la judecarea recursului ordinar, deoarece hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și, suplimentar, recurentul a omis de a specifica în mod concret motivele asupra cărora susține că instanța de apel nu s-a pronunțat, invocând în acest sens doar aprecierea eronată a probelor în viziunea sa, chestiune care nu constituie temei pentru recurs și care nu poate fi asimilată cu faptul că argumentele procurorului în apel au fost lăsate fără răspuns.

Din considerentele enunțate, Colegiul penal lărgit conchide că recursul ordinar declarat de către procuror urmează a fi respins, ca inadmisibil, cu menținerea deciziei instanței de apel.

7.2. Cu referire la motivele invocate în recursul ordinar declarat de către avocatul Arabadji Mariana în numele inculpatului Sabirov Farobiy, Colegiul penal lărgit le apreciază ca neîntemeiate și, în mare parte, ca fiind contrare conținutului deciziei instanței de apel.

În acest sens, Colegiul penal lărgit respinge afirmația recurentului, potrivit căreia „...instanța greșit a invocat că inculpatul nu a conștientizat pericolul crimei săvârșite și atitudinea acestuia permite aplicarea unei pedepse mai mari...”, or, astfel de constatări nu se regăsesc în decizia instanței de apel. Totodată, Colegiul penal lărgit apreciază critic argumentul recurentului, potrivit căruia „din declarațiile inculpatului reiese în mod evident că acesta a conștientizat fapta săvârșită și manifestă regret în acest sens”, or potrivit declarațiilor inculpatului, date în ședința instanței de apel, ultimul a invocat doar nerecunoașterea vinovăției privind învinuirea în comiterea tentativei de omor, fără a declara dacă se căiește sau nu privind cele săvârșite. Reieșind din materialele cauzei, corectitudinea declarațiilor inculpatului date în apel a fost confirmată de către inculpat și interpret, prin semnături (Farobiyd. 123, vol. VII).

Reieșind din acest considerent, Colegiul penal lărgit respinge afirmația recurentului, precum că instanța de apel a efectuat careva constatări eronate, fără a aprecia poziția inculpatului la judecarea cauzei în apel, or ca atare inculpatul s-a manifestat diferit de modul descris în recursul ordinar.

Colegiul penal lărgit apreciază critic și consideră că nu s-a confirmat temeiul pentru recurs, invocat de către recurent, și anume că hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția. În acest sens, Colegiul penal lărgit constată că instanța de apel, fiind sesizată atât prin apelul procurorului, cât și prin apelul apărătorului inculpatului, ambele conținând solicitări privind individualizarea pedepsei, s-a expus argumentat asupra tuturor circumstanțelor cauzei și le-a raportat la criteriile legale, statuând că infracțiunea comisă face parte din categoria celor grave, a fost săvârșită intenționat și constituie o faptă care atentează la activitatea normală a persoanelor cu funcții de răspundere, în cauză nefiind reținute atât circumstanțe atenuante, cât și agravante.

În acest context, Colegiul penal lărgit constată că soluția instanței de apel, în partea individualizării pedepsei, cuprinde motivele pe care se întemeiază, considerent din care a fost posibilă ajungerea la concluzia că corectarea și reeducarea lui Sabirov Farobiy este posibilă prin stabilirea pedepsei închisorii de 7 ani și 6 luni, pedeapsă care va contribui la atingerea scopului prevăzut de art. 2 alin. (2) Cod penal, precum și va duce la restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Din considerentele nominalizate, Colegiul penal lărgit conchide că recursul ordinar declarat de către apărătorul inculpatului Sabirov Farobiy

la fel urmează a fi respins, ca inadmisibil, cu menținerea deciziei instanței de apel.

8. În conformitate cu art. art. 338, 434, 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibile, recursurile ordinare declarate de către procurorul adjunct-interimar al procurorului șef al Procuraturii de circumscripție Chișinău, Ciobanu Sergiu și de către avocatul Arabadji Mariana în numele inculpatului Sabirov Farobiy, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 06 iunie 2017, în cauza penală în privința lui *Sabirov Farobiy XXXXX*.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 08 noiembrie 2018.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Victor Boico

Nadejda Toma

Anatolie Țurcan

Nicolae Craiu